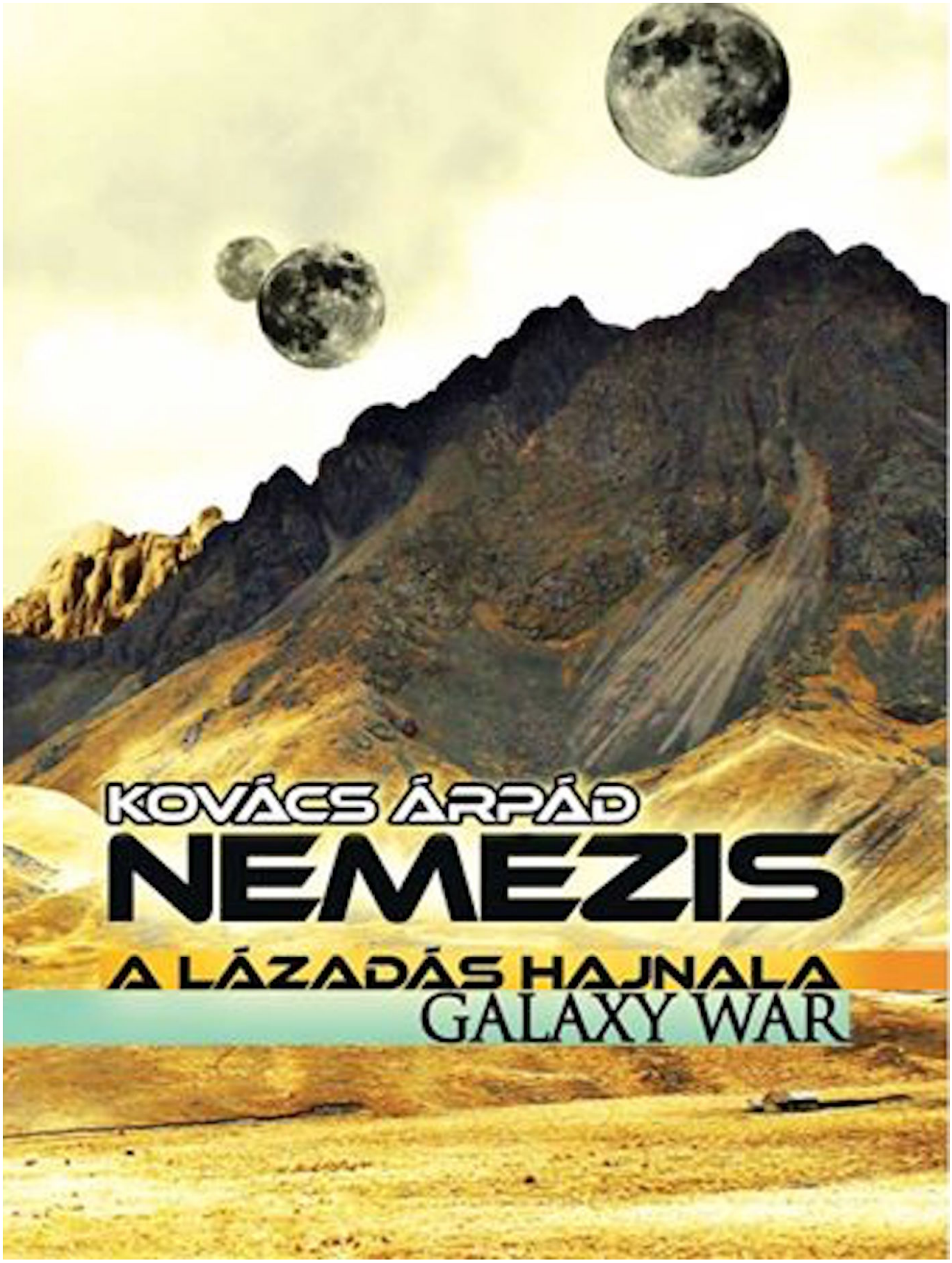
KOVÁCS ÁRPÁD
NEMEZIS
A LÁZADÁS HAJNALA
GALAXY WAR

Nemezis: A lázadás hajnala

Galaxy War II.

Kovács Árpád

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Bevezető

Négy és fél standard nappal később.

– Már közel öt napja, hogy elmentek és semmi – mondtam bosszankodva.

– Nyugodj meg, Démon tudja, hogy mit tesz. Bízz benne!– kattogta Zorák.

– Nem arról van szó, hogy megkérdőjelezem a döntését, csak aggódom, érted? – válaszoltam, majd egy nagyot sóhajtottam.

– Nyugodj meg, nem fog semmi történni – próbált megnyugtatni Zorák. Alighogy ezt kimondta, egy hatalmas robbanás rázta meg a bázist. Majd néhány másodperc elteltével még egy, az előbbinél erősebb robbanás következett.

Ablakhoz rohantunk, hogy megnézzük mi történt. Viszont teljesen felesleges volt ezt tennünk. A robbanások egyfolytában követték egymást és a riadó is megszólalt. Ez elég egyértelmű volt számomra: megtámadtak. A kérdés csak az, hogy a Táárk Birodalom vagy a Táárk Ellenállás.

Néhány perccel később már a bázis épületei közt járkáltam. Meglepődve tapasztaltam, hogy még ellenséges vadászok sem röpködtek a magasban. Viszont megállás nélkül csapódtak be a Pházon rakéták. Majd feltűnt, hogy az épületek tetejéről, az odatelepített mobil lövegtornyokról, egy irányba tüzelnek. Szerencsémre a bázis szélén tartózkodtam, így csupán néhány épületet kellett megkerülnöm. Majd megláttam, hogy a sivatag homokja felett lebegett egy hatalmas Tribián romboló, és miközben szép lassan közeledett, Pházon rakétákkal lőtt ránk. Rengeteg gép röpködött körülötte, ezek mind támadták. Nem sok sikerrel. A Tribián világoskék plazmával sorozta meg, majd szép lassan egyesével leszedegette őket.

– Te szent Dzsenei, ha ez ideér, akkor nekünk végünk – mondtam csak úgy magamnak, majd észbe kaptam:

– Ha ezek egy Tribiánnal támadnak, miért nem rohannak egyszerűen le? – majd feltűnt, hogy egy frekvenciasávra sem vagyok rákapcsolódva. Széles sávra állítottam az EXO-m. Így megtudtam, hogy a Wulárá felett az űrben több Tribián is kilépett a normál térbe, és támadást indított az ottani egységeink ellen, sőt még a hat felszíni kisbázist is lerohanták.

– Ezt nem értem, mire várnak ezek még? – kérdeztem magamtól.

● fejezet

●

A testem a végtelen űrben lebegett. Az utolsó gondolatom az volt, hogy vége, most meghalok, de megérte, mert a Főprogram is elpusztult. Amit akkor még nem tudtam, hogy miután elvesztettem az eszméletemet, az EXO automatikusan aktivált egy belétáplált intelligens vészprogramot. Ez abból állt, hogy beindította a hibernációs programot, és az amúgy is aktív jeladót a maximálisra állította be. A jeladó hatótávolsága alig haladta meg a fél fényévet hozzám képest, így csekély volt az esélye, hogy valaha is fogja valaki.

Az EXO fényei felgyúltak, és én szép lassan felébredtem. Jobban mondva felébresztettek.

–Hol vagyok? – kérdeztem zihálva, majd kinyitottam a szemem, de csak elmosódott foltokat láttam.

– Az EXO biztonságában – jött a válasz.

– Ki vagy? – kérdeztem.

– Az EXO intelligens vészprogramja – válaszolta a géphang.

A vészprogram hallatán ideges lettem, de hamarosan megnyugodtam, miután a vészprogram közölte velem, hogy Téosz táplálta belé. A vészprogramtól megtudtam mindent, ami velem az elmúlt években történt. Pontosabban az elmúl kilenc év, két ciklus, egy dreis, négy nap, ötvenhárom óra és tizenhat percben, legalább is ennyi idő telt el a mesterséges hibernáció kezdete óta.

Az EXO belső rendszerei már rég érzékelték egy hatalmas test közeledtét. Az letapogatók szerint ismeretlen hajótípussal van dolgunk.

– Ez nem tetszik nekem. Mi van, ha nem épp barátságos szándékúak? Legszívesebben elrejtőznék, de hová? Itt a semmi kellős közepén? – mondtam aggodalmas hangon.

– Ha csak ennyi, megoldom – válaszolta az EXO közömbös hangon, majd egy elektromos kisülésekhez hasonló hangot lehetett hallani.

– Mi volt ez? – kérdeztem.

– Egy energiamezőt generáltam. Elméletileg blokkol minden jelet bentről, viszont a kintről jövőket beengedi, és a fényt a mező körbevezeti, így gyakorlatilag láthatatlanok vagyunk. Téosznak nem volt ideje ezt a találmányát megtesztelni, sőt még megnevezni sem volt ideje – magyarázta az EXO.

– Te jóságos Dzsenei! Ah… na, mindegy, jobb a semminél. De mond csak, hogy érted azt, hogy gyakorlatilag? – kérdeztem végül.

– A fényt az energiamező körbevezeti. Tehát egy külső szemlélőnek az EXO láthatatlan, viszont mert nem áthalad, hanem körbevezeti, ezért alig észrevehetően megtorzítja az alakod. Kielégít a magyarázat? – kérdezte.

– Igen. Szóval nem látnak, de mégis? – kérdeztem vissza. – Igen, de nyugodj meg, ezt a minimális eltorzulást csak akkor veszik észre, ha tudják, hogy mit keressenek – magyarázta az EXO.

– Ez igazán megnyugtató – mondtam fintorogva, majd a következő pillanatban felfénylett a tér, és egy hatalmas test jelent meg a helyén.

A gigantikus, hosszúkás henger alakú test valamennyire emlékeztetett egy szaleán szuper bázishajóra, de méreteiben jócskán meghaladta azt. Nagyjából a hajótest közepén egy hatalmas, több száz méter átmérőjű zsilipkapu nyílt fel. Mögötte halványkék atmoszféra-visszatartó pajzs derengett. Az energiamező enyhén hullámzott, mint a víz, de így is ki tudtam venni az elmosódott tárgyak alakjait. Főként különböző méretű kisebb-nagyobb hajók mozogtak, álltak vagy épp egyhelyben lebegtek az óriási belső hangárban.

A hajó megjelenésével egy időben lepattintottam az aktív jeladómat. Mint utólag kiderült,

helyesen cselekedtem. Miután a zsilipkapu kinyílt, körülötte négy ponton felizzott a hajó egy – egy kis folton. Majd ezekből kilövődött egy vastag, folyamatos, fehér fénycsóva, mely egyenesen a jeladóra célzott. Először azt hittem, hogy ezek valamiféle fegyverek, de hamar rájöttem, hogy csak vonósugarakról van szó. Miután észbe kaptam, hogy a jeladómat szép lassan és óvatosan bevonszolják a hajótestbe, én is aktiváltam az EXO repulzorait. Éppen hogy csak annyi ideig használtam a fúvókákat, hogy valamivel előbb érjem el az atmoszféra visszatartó pajzsot, mint a jeladó. Alighogy átértem a zsilipkapun, megéreztem a mesterséges gravitáció vonzerejét.